

16 Νοεμβρίου, 1994

[ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στής]

BAUER SPEZIALTIENFBAU GMBH ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Ενάγοντες,

v.

DIVNOGORSK SHIPPING CO LTD,

Εναγομένων.

(Αγωγή Ναυτοδικείου Αρ. 193/92)

5 Δικονομία Ναυτοδικείου — Αίτηση για εκδίκαση νομικών σημείων σαν
προκαταρκτικών θεμάτων δυνάμει του Κ. 89 των Θεσμών Ναυτοδικεί-
ου — Κρίθηκε ότι ο Κ. 89, αν και διαφορετικά διατυπωμένος από την
10 Δ.27, θ.1 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, εφαρμόζεται στις ίδιες πε-
ρίπου περιπτώσεις που εφαρμόζεται η Δ.27, δηλαδή μόνο εκεί όπου
εγείρεται καθαρό νομικό σημείο που μπορεί να διεκπεραιώσει ολόκλη-
ρη την αγωγή — Στην προκειμένη περίπτωση, κρίθηκε ότι ο Κ. 89 των
15 Θεσμών Ναυτοδικείου δεν είχε εφαρμογή όπου η απόφαση για τα προ-
καταρκτικά θέματα συνεπαγόταν κρίση μαρτυρίας και αφορούσε νομι-
κά θέματα που ήταν περίπλοκα και αμφισβητούμενα.

15 Οι ενάγοντες αξίωσαν με την αγωγή τους αποζημιώσεις για ζημιές
που είχαν προκληθεί σε φορτίο τους που οι εναγόμενοι είχαν αναλάβει
να μεταφέρουν από το Αμβούργο στην Μπαγκόκ. Οι ενάγοντες 2 ήγει-
ραν την αγωγή σαν ασφαλιστές του φορτίου. Η απαίτηση βασιζόταν σε
20 ισχυριζόμενη συμφωνία μεταφοράς δυνάμει φορτωτικής ημερομηνίας
25.3.91 και σε ισχυριζόμενη αμέλεια των εναγομένων στην μεταφορά
του φορτίου. Με την απάντησή τους οι εναγόμενοι ήγειραν τρεις εν-
στάσεις τις οποίες περιέγραψαν σαν προδικαστικές ενστάσεις, ήτοι i)
25 ότι το δικαίωμα αγωγής είχε παραγραφεί, ii) ότι οι ενάγοντες 2 δεν εί-
χαν locus standi στην αγωγή, και iii) ότι οι ενάγοντες δεν είχαν δικαίωμα
αγωγής για το λόγο ότι κατά τον ουσιαστικό χρόνο δεν είχαν αποιοδηγού-
τε τίτλο επί του φορτίου. Στις ενστάσεις αυτές οι ενάγοντες απάντησαν
ότι, τους είχε δοθεί παράταση της προθεσμίας για καταχώριση της αγω-
γής από τρίτο πρόσωπο που όπως ισχυρίζονταν ενεργούσε για λογα-
ριασμό και εκ μέρους των εναγομένων, ότι το ασφαλιστικό συμβόλαιο

προνοούσε για ασφάλιση εναντίον όλων των κινδύνων και ότι οι ενάγοντες 2 ήσαν οι εκδοχείς των δικαιωμάτων απαίτησης των ιδιοκτητών του φορτίου, και ότι κατά τον ουσιώδη χρόνο ήσαν οι ιδιοκτήτες του φορτίου.

Με αίτησή τους οι εναγόμενοι ζήτησαν να εκδικασθούν τα πιο πάνω 5
 τρία θέματα σαν προδικαστικά σημεία δυνάμει του Κ. 89 των Θεσμών 10
 Ναυτοδικείου. Στην ένορκο δήλωσή τους που συνόδευε την αίτηση γινόταν περαιτέρω αναφορά στα γεγονότα σχετικά με τα εν λόγω προδικαστικά θέματα, ήτοι ότι η δοθείσα παράταση χρόνου είχε δοθεί υπό όρους 10
 οι οποίοι δεν είχαν εκπληρωθεί, ότι η ασφάλεια και οποιαδήποτε δικαιώματα των εναγόντων 2 δεν αφορούσαν το επίδικο φορτίο ή την επίδικη φορτωτική που επέμεναν ότι ήταν εκείνη που εναγόμενοι ισχυριζόνταν και όχι εκείνη πάνω στην οποία βασιζόταν η αξίωση. Οι Καθ' ων η αίτηση ενάγοντες προέβαλαν ένσταση ισχυριζόμενοι ότι τα θέματα δεν ήσαν 15
 κατάλληλα να εκδικασθούν σαν προκαταρκτικά θέματα. Οι αιτητές προέβαλαν ότι η διατύπωση του Κ. 89 των Θεσμών Ναυτοδικείου διαφοροποιούσε την κατάσταση από εκείνη που εφαρμόζεται στην περίπτωση αιτήσεων δυνάμει της Δ. 27, θ.1 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

Αποφασίσθηκε ότι:

- (α) Παρά την διαφορετική διατύπωση του Κ. 89 των Θεσμών Ναυτοδικείου σε σύγκριση με την Δ.27,θ.1 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, εντούτοις από την νομολογία προκύπτει ότι οι δύο πρόνοιες εφαρμόζονται περίπου με τον ίδιο τρόπο, δηλαδή εφαρμόζονται σε περιπτώσεις όπου εγείρεται καθαρό νομικό θέμα η επίλυση του οποίου θα διεκπεραιώσει ολόκληρη την αγωγή 25
 μεταξύ των μερών, και όχι σε περιπτώσεις όπου εγείρονται πραγματικά θέματα ή ανάμεικτα νομικά και πραγματικά θέματα που συνεπάγονται εξέταση μαρτυρίας και περίπλοκων και ασαφών νομικών θεμάτων.
- (β) Στην προκειμένη περίπτωση, ήταν φανερό ότι για την απόφαση 30
 επί των εγειρομένων θεμάτων θα χρειαζόταν το Δικαστήριο να προβεί σε ευρήματα γεγονότων και να αποφασίσει πάνω σε περίπλοκα και ασαφή νομικά θέματα, τα οποία ουσιαστικά αποτελούσαν και την ουσία της υπόθεσης, δηλαδή εξηλείτο από το Δικαστήριο να εκδικάσει την υπόθεση με βάση την διαδικασία 35
 του Κ. 89 των Θεσμών Ναυτοδικείου, αντί με κανονική αγωγή, πράγμα που δεν ήταν επιτρεπτό.

Η αίτηση απορρίφθηκε με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Overseas Shipping & Forwarding Co of Lebanon v. Kappa Shipping Co Ltd
(1977) 1 C.L.R. 248,

5 Δ. Νικολάου & Υιοί Ατδ v. *Compania Espanola de Laminacion S.A.*,
A.N. 31/88 ημερ. 14.10.89.

Αίτηση.

Αίτηση σε αγωγή ναυτοδικείου με την οποία οι εναγόμενοι ζητούν την εκδίκαση των προδικαστικών τους ενστάσεων πριν από την εκδίκαση της αγωγής.

10 Ν. Ιωάννου (κα), για τους Αιτητές - εναγομένους.

Κάρμιου (δ/νίς) για Γ. Κακογιάννη, για τους Καθ' ών η αίτηση - ενάγοντες.

15 ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ. Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η αγωγή αυτή αφορά απαίτηση για αποζημιώσεις σε σχέση με ζημιές οι οποίες, σύμφωνα με την Αναφορά, προκλήθηκαν κατά τη μεταφορά φορτίου, η οποία ανετέθη από τους Ενάγοντες 1 στους Εναγόμενους, ιδιοκτήτες του πλοίου με το οποίο έγινε η μεταφορά από το Αμβούργο στη Μπαγκλόγκ. Οι Ενάγοντες 2 αναφέρονται σαν ασφαλιστές οι οποίοι συμφώνησαν να παρέχουν στους Ενάγοντες 1 ασφαλιστική κάλυψη για τη μεταφορά του εν λόγω φορτίου. Η συμφωνία για τη μεταφορά του φορτίου αναφέρεται ότι έγινε δυνάμει φορτωτικής ημερ. 25.3.1991 και οι Ενάγοντες ισχυρίζονται αμέλεια των Εναγομένων στη μεταφορά του φορτίου κατά τη διάρκεια της μεταφοράς.

25 Οι Εναγόμενοι με την Απάντησή τους εγείρουν τρεις αναφερόμενες σαν προδικαστικές ενστάσεις ως ακολούθως:

1. Το δικαίωμα έγερσης της αγωγής έχει παραγραφεί.

2. Οι Ενάγοντες 2 δεν έχουν locus standi στην αγωγή.

30 3. Οι Ενάγοντες δεν έχουν δικαίωμα αγωγής για το λόγο ότι η οποιαδήποτε αγωγήμη ζημιά είχε συμβεί σε χρόνο κατά τον οποίο οι Ενάγοντες δεν είχαν οποιοδήποτε τίτλο επί του φορτίου.

Επί της ουσίας, οι Εναγόμενοι αρνούνται ότι συνεβλήθησαν με οποιαδήποτε συμφωνία μεταφοράς του εν λόγω φορτίου και συγκεκριμένα αρνούνται ότι εξέδωσαν την αναφερόμενη φορτωτική ή ότι μεταφέραν το φορτίο βάσει της εν λόγω φορτωτικής. Η θέση τους είναι ότι το αναφερόμενο φορτίο μεταφέρθηκε με το πλοίο τους από το Αμβούργο στη Μπαγκλόγκ αλλά ότι η μεταφορά τους ανετέθη από κάποιους Seacat Bremen φερόμενους σαν αντιπροσώπους της Java Line για λογαριασμό της Reibel GmbH και ότι η μεταφορά έγινε βάσει φορτωτικής ημερ. 25.3.1991 την οποία εξέδωσαν οι Εναγόμενοι προς τον εν λόγω αποστολέα.

Με την Απάντησή τους οι Ενάγοντες ισχυρίζονται, σε σχέση με τις προδικαστικές ενστάσεις, αντίστοιχα τα ακόλουθα, ότι:

1. Οι Thomas Miller P & I Club, ενεργώντας για λογαριασμό και εκ μέρους των Εναγομένων, έδωσαν συγκατάθεση για παράταση χρόνου για την έγερση αγωγής εναντίον των Εναγομένων μέχρι και την 3.11.1993 (η αγωγή κατεχωρήθη 3.11.1992).
2. Το ασφαλιστικό συμβόλαιο προνοούσε για ασφάλιση εναντίον όλων των κινδύνων, και επιπρόσθετα οι Ενάγοντες 2 είναι οι εκδοχείς των δικαιωμάτων απαίτησης των ιδιοκτητών του φορτίου.
3. Για την τρίτη προδικαστική ένσταση δεν αναφέρεται οτιδήποτε, αλλά οι Ενάγοντες αναφέρουν επί της ουσίας ότι αγνοούν τη φορτωτική στην οποία αναφέρονται οι Εναγόμενοι και αρνούνται ότι συνεβλήθησαν με βάση αυτή.

Έχω εκθέσει σε κάποια έκταση τα δικόγραφα γιατί έτσι παρέχεται το υπόβαθρο στην ενώπιό μου αίτηση. Η αίτηση, εκ μέρους των Εναγομένων, ζητά την εκδίκαση των προδικαστικών τους ενστάσεων πριν από την εκδίκαση της αγωγής, συνοδεύεται δε από ένορκη δήλωση η οποία ασχολείται σε έκταση με τα γεγονότα τα οποία αφορούν τις εν λόγω ενστάσεις:

1. Αναφορικά με την πρώτη προδικαστική ένσταση ότι το αγώγιμο δικαίωμα παρεγράφη, οι Εναγόμενοι ισχυρίζονται ότι η αναφερόμενη από τους ενάγοντες δοθείσα παράταση χρόνου υπόκειτο σε όρους οι οποίοι δεν έχουν εκπληρωθεί για τους ακόλουθους λόγους:

- (α) Η παράταση εδόθη μόνο σε όσους είχαν δικαίωμα αγωγής, και έτσι δεν περιλάμβανε τους Ενάγοντες 2 οι οποίοι σαν απλώς ασφαλιστές δεν είχαν δικαίωμα αγωγής.
- 5 (β) Ούτε οι Ενάγοντες 1 είχαν δικαίωμα αγωγής αφού δεν ήσαν μέρος στη συμφωνία βάσει της οποίας έγινε η μεταφορά, δηλαδή στη φορτωτική στην οποία αναφέρονται οι Εναγόμενοι.
- 10 (γ) Η παράταση έθετε σαν όρο της ισχύος της την παρουσίαση εντός 21 ημερών λεπτομερούς αναφοράς των απαιτήσεων, το οποίο δεν έγινε.
- 15 2. Αναφορικά με τη δεύτερη προδικαστική ένσταση ότι οι Ενάγοντες 2 δεν έχουν locus standi, οι Εναγόμενοι ισχυρίζονται ότι οι Ενάγοντες 2 δεν σχετίζονταν καθ' οιονδήποτε τρόπο με τη φορτωτική βάσει της οποίας έγινε η μεταφορά ούτε συνεβλήθησαν ποτέ με τους Εναγομένους, ενώ η ισχυριζόμενη εκδοχή των δικαιωμάτων των Εναγόντων 1 προς τους Ενάγοντες 2 έγινε μετά από την παράδοση του φορτίου.
- 20 3. Αναφορικά με την τρίτη προδικαστική ένσταση ότι οι Ενάγοντες δεν είχαν τίτλο επί του φορτίου όταν συνέβη η αγωγή ζημιά, οι Εναγόμενοι ισχυρίζονται ότι ουδέποτε οι Ενάγοντες παρέδωσαν το φορτίο στους Εναγόμενους ή στους αντιπροσώπους τους, ότι ουδέποτε οι Εναγόμενοι έκδωσαν στους Ενάγοντες την αναφερόμενη από τους Ενάγοντες φορτωτική, και ότι η μεταφορά και παράδοση δεν έγινε βάσει της εν λόγω φορτωτικής, εμμένοντας στη θέση τους ότι η μεταφορά και παράδοση έγινε βάσει της φορτωτικής την οποία αναφέρουν οι ίδιοι.

30 Η βασική θέση των Εναγόντων όπως προκύπτει από την ένσταση τους στην αίτηση είναι ότι δεν μπορούν να ακούονται προδικαστικά θέματα τα οποία, λόγω της ασάφειας ή της αμφισβήτησης των γεγονότων ή του νόμου, πρέπει να αποφασίζονται μόνο κατόπιν πλήρους ακρόασης. Στην παρούσα περίπτωση, εισηγούνται ότι υπάρχει διαφωνία ως προς τα πραγματικά και νομικά δεδομένα η οποία καθιστά ακατάλληλα για προδικαστική ένσταση τα εγειρόμενα θέματα τα οποία εξάλλου δεν είναι καθαρά νομικά θέματα αλλά 35 μεικτά πραγματικά και νομικά. Συγκεκριμένα, όσον αφορά την πρώτη προδικαστική ένσταση, υπάρχει διαφωνία ως προς το αν δόθηκε στους Ενάγοντες αποτελεσματικά η συγκατάθεση των εναγόμενων για παράταση χρόνου για την έγερση αγωγής. Όσον αφορά

τη δεύτερη προδικαστική ένσταση, υπάρχει διαφωνία επί του νόμου κατά πόσο ο ασφαλιστής έχει locus standi στην αγωγή. Ενώ όσον αφορά την τρίτη προδικαστική ένσταση, υπάρχει διαφορά ως προς το ποια φορτωτική αποτέλεσε τη βάση της συμφωνίας μεταφοράς.

Στην απαντητική τους ένορκη δήλωση οι Εναγόμενοι εισηγούνται ότι το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία να αποφασίσει προδικαστικά τόσο νομικά όσο και πραγματικά θέματα. Έτσι, εισηγούνται, αν και τόσο η πρώτη όσο και η τρίτη προδικαστική ένσταση εγείρουν θέματα γεγονότων, εν τούτοις μπορούν να αποφασισθούν προδικαστικά με βάση τη μαρτυρία η οποία συνοδεύει την αίτηση τους αφού οι Ενάγοντες δεν προσκόμισαν άλλη μαρτυρία σε αντίκρουσή της, ενώ η δεύτερη προδικαστική ένσταση αφορά μόνο νομικά σημεία. 5 10

Τις θέσεις αυτές ανέπτυξαν και στις αγορεύσεις τους οι ευπαίδευτοι συνήγοροι. 15

Όσον αφορά τη νομική βάση της αίτησης, αυτή βασίζεται στον Κανόνα 89 του Cyprus Admiralty Jurisdiction Order 1893, ο οποίος προνοεί:

“89. Either party may apply to the Court or Judge to decide forthwith any question of fact or of law raised by any pleading, and the Court or Judge shall thereupon make such order as to him shall seem fit.” 20

Είναι γεγονός, όπως παρουσιάζεται στην αίτηση και όπως υποστήριξε και η κα. Ιωάννου στην αγόρευσή της, ότι ο Κανόνας 89 διατυπώνεται κάπως διαφορετικά από την αντίστοιχη Δ.25 θ.2 των Rules of the Supreme Court 1883 (η οποία είναι παρόμοια της Δ.27 θ.1 των δικών μας Civil Procedure Rules) αφού αναφέρεται σε “question of fact or law” ενώ τόσο η Δ.25 θ.2 όσο και η Δ.27 θ.1 αναφέρονται μόνο σε “point of law”. Η θέση των εναγομένων είναι ότι, αν και τα θέματα τα οποία εγείρονται στις προδικαστικές ενστάσεις αφορούν γεγονότα ή τόσο γεγονότα όσο και νομικά σημεία, εν τούτοις είναι πρότερον να δικασθούν προδικαστικά βάσει του Κανόνα 89 αφού ο εν λόγω Κανόνας καλύπτει με τη διατύπωση του τόσο πραγματικά όσο και νομικά σημεία. 25 30

Όμως ενώ υπάρχει τέτοια δικαιοδοσία, δεν θεωρώ ότι η παρούσα θα ήταν πρότερουσα περίπτωση εφαρμογής του Κανόνα 89. Η νομολογία δείχνει μάλλον ότι ο Κανόνας 89, παρά τη διατύπωσή του, ερμηνεύεται ουσιαστικά με τον ίδιο τρόπο που ερμηνεύεται η Δ.25 35

5 θ.2 και η Δ.27 θ.1, δηλαδή σαν εφαρμοζόμενος μόνο στις περιπτώσεις στις οποίες εγείρονται καθαρά και αποκλειστικά νομικά σημεία και όχι θέματα τα οποία αφορούν γεγονότα ή ανάμεικτα γεγονότα και νομικά σημεία. Και αν ακόμα δηλαδή το Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία να εκδικάσει προδικαστικά θέματα γεγονότων όπως προκύπτει από τη διατύπωση του Κανόνα 89, η δικαιοδοσία αυτή δεν φαίνεται να εφαρμόζεται στις περιπτώσεις στις οποίες τα γεγονότα τα οποία επιδιώκεται να εκδικασθούν προδικαστικά δεν είναι απλά αλλά είναι περίπλοκα και εξαρτώνται από την προσαγωγή και αξιολόγηση εκτεταμένης μαρτυρίας, τοσούτω μάλλον όταν είναι 10 ανάμεικτα με περίπλοκα και αβέβαια νομικά θέματα. Μάλιστα ακόμα και αποκλειστικά νομικά σημεία τα οποία δεν είναι απλά και καθαρά αλλά περίπλοκα και ασαφή δεν θεωρούνται κατάλληλα για προδικαστική ένσταση.

15 Στην υπόθεση *Overseas Shipping & Forwarding Co of Lebanon v. Kappa Shipping Co Ltd and Others* (1977) 1 C.L.R. 248, ο Δικαστής Α. Λοϊζου (όπως ήταν τότε) αν και αναγνώρισε τη διαφορά διατύπωσης μεταξύ του Κανόνα 89 και της Δ.25 θ.2 και Δ.27 θ.1, είπε τα εξής στη σελίδα 252:

20 “It is true that such an order should not be made in respect of matters which, on account of their nature, factual or legal, have to be decided at the trial and should be made only in respect of matters “on which no further light would be thrown at the trial”. (See *Isaacs & Sons Ltd. v. Cook* [1925] 2 K.B. p. 391, applied in *Taverner v. Glamorgan County Council* [1941] 57 T.L.R. 243). “Nor should 25 such an order be made where there are facts in dispute”.

30 Παρατηρώντας ότι στην υπόθεση ενώπιόν του δεν υπήρχαν αμφισβητούμενα γεγονότα παρά μόνο θέμα δικαιοδοσίας επί των γεγονότων όπως διατυπώνονταν στα δικόγραφα, και περαιτέρω ότι η νομική θέση πάνω στο θέμα της δικαιοδοσίας ήταν καθαρά διατυπωμένη και χωρίς αβεβαιότητες ή ασάφειες, ο Δικαστής Λοϊζου θεώρησε την περίπτωση πρόποσα περίπτωση εφαρμογής του Κανόνα 89. Η προσέγγιση του στο θέμα φαίνεται και από την αναφορά την οποία έκαμε στη σχετική νομολογία σε σχέση και με τη Δ.25 θ.2. Την ίδια προσέγγιση υιοθέτησε ο ίδιος Δικαστής και στην υπόθεση *Δ. Νικολάου & Υιοί Ατδ v. Compania Espanola de Laminacion S.A.*, Α.Ν. 31/88, 35 ημερ. 14.10.1989, όπου αποφάσισε, όπως το έθεσε στις σελίδες 3-4:

40 “... ότι υπάρχει διαφωνία ως προς τα πραγματικά γεγονότα που δεν μπορεί και δεν είναι ορθό να αποφασιστεί από το Δικαστήριο σε μια αίτηση της φύσης όπως είναι η παρούσα με βάση τις

ενόρκους δηλώσεις και/ή τη φωτοτυπία του πιστοποιητικού εγγραφής του πλοίου, αλλά είναι θέμα προσαγωγής και ακροάσεως αποδεκτής, κατά τον περί Αποδείξεως Νόμο, Κεφ. 9 μαρτυρίας, σε ακροαματική διαδικασία.”

Επιπλέον υπάρχει και διαφωνία ως προς τις νομικές αρχές που διέπουν την υπόθεση” 5

Και συνέχισε στις σελίδες 4-5:

“Έχει καθιερωθεί από τη νομολογία μας ότι εφόσον υπάρχουν διαφορές ως προς τα νομικά και πραγματικά θέματα - και στην υπόθεση εκείνη υπήρχαν τέτοιες διαφορές σχετικά με τη φορτωτική και τη συμφωνία μεταφοράς του φορτίου, όπως και εδώ - οι διαφορές πρέπει να εκδικάζονται και αποφασίζονται από το Δικαστήριο κατά την ακρόαση της αγωγής και όχι σε ενδιάμεσο στάδιο όπου η μαρτυρία ενώπιον του δικαστηρίου είναι οι ένορκoi δηλώσεις.” 10 15

Βασιζόμενος στα πιο πάνω και αναφερόμενος και στην υπόθεση **Overseas Shipping** (ανωτέρω) όπως και στην αντίστοιχη ερμηνεία της Δ.27 θ.1 στη νομολογία, κατάληξε στο συμπέρασμα, όπως το έθεσε στη σελίδα 5, ότι:

“Στις υποθέσεις αυτές έχει καθιερωθεί ότι για να εξαρτηθεί η τύχη μιας διαδικασίας σε προκαταρκτικό στάδιο πρέπει τα πραγματικά γεγονότα να μη αμφισβητούνται και το μόνο που να παραμένει στο Δικαστήριο για απόφαση να είναι το νομικό ή τα νομικά σημεία. 20

Στην υπό εξέταση υπόθεση μια και το επίδικο θέμα της αίτησής μας δεν είναι καθαρά νομικό αλλά μειχτό πραγματικό και νομικό, ο Θεσμός 89 δεν έχει εφαρμογή.” 25

Η απλή παράθεση των θέσεων των δύο πλευρών στην αίτηση ενώπιον μου δείχνει πόσο ανάρμοστη θα ήταν η εφαρμογή του Κανόνα 89 στην προκειμένη περίπτωση. Τόσο η πρώτη όσο και η τρίτη προδικαστική ένσταση συναρτώνται με περίπλοκα γεγονότα τα οποία είναι υπό καιρία αμφισβήτηση και για τα οποία αναμένεται λογικά ότι θα δοθεί αρκετή μαρτυρία και θα υπάρξει σοβαρή επιχειρηματολογία αξιοπιστίας και ερμηνείας τους. Επιπλέον, τα εγυρόμενα θέματα φαίνονται να έχουν και ευάριθμες νομικές προεκτάσεις ασαφούς και αβέβαιας έκβασης. Μάλιστα παρατηρώ ότι αν και τα εγυρόμενα θέματα αναφέρονται σαν προδικαστικές ενστάσεις, 30 35

- είναι φανερό από τα δικόγραφα ότι στην πραγματικότητα αποτελούν την ουσία της υπόθεσης και της διαφοράς μεταξύ των διαδικιών, αφού τα γεγονότα και νομικά σημεία τα οποία αφορούν τις προδικαστικές ενστάσεις είναι τα θέματα στα οποία επικεντρώνονται τα δικόγραφα. Η δεύτερη προδικαστική ένσταση, αν και φαίνεται να αναφέρεται μάλλον σε νομικά σημεία, εντούτοις δεν είναι ανεξάρτητη από γεγονότα, ιδιαίτερα όσον αφορά τις συνθήκες υπό τις οποίες διαμορφώθηκε η σχέση των μερών, και μάλιστα σημειώνω ότι οι σχετικοί ισχυρισμοί των Εναγόντων στην Αναφορά (παρ. 1) 5 10 15 τυγχάνουν άρνησης εκ μέρους των Εναγομένων στην Απάντηση τους (παρ. 4). Κυρίως όμως, όπως διαφαίνεται από την εκτεταμένη νομολογία στην οποία αναφέρθηκαν οι ευπαιδευτοί συνήγοροι, η νομική πλευρά του εγείρομένου θέματος, όπως και των νομικών θεμάτων τα οποία εγείρονται σε σχέση με τις άλλες ενστάσεις, δεν είναι καθόλου καθαρή αλλά μάλλον περίπλοκη και ασαφής.

- Για τους πιο πάνω λόγους, κρίνω ότι τα εγείρομενα στις προδικαστικές ενστάσεις θέματα δεν είναι αρμόζοντα για προδικαστική εκδίκαση. Η προδικαστική εκδίκασή τους θα ισοδυναμούσε με την ουσιαστική εκδίκαση της αγωγής χωρίς να επιτυγχάνει τα οφέλη της 20 εξοικονόμησης χρόνου και εξόδων τα οποία επιδιώκονται με την προδικαστική εκδίκαση θεμάτων ορθώς νοούμενη.

Η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα εναντίον των εναγομένων.

*Η αίτηση απορρίπτεται με
έξοδα.*